

Hugo Verriest

En vliegt de blauwvoet ...

1840 - 1922

Roeselare, tweede kerstdag 1872. 'Eertijds heeft een volk bestaan, edel en groot, de wereld rond bekend. Dat volk had macht, dat volk had een tale, dat volk moeten wij doen herleven ... Dat volk wil Vlaamse taalrechten!' Muisstil is de zaal, gefascineerd door de krachtige stem van de redenaar.

Voor het eerst spreekt een priester in het openbaar klare taal. Zijn naam is Hugo Verriest.

Na zijn plechtige communie trekt Hugo naar het Klein Seminarie in Roeselare. Het onderwijs is er hard en stug. Eentalig Frans. Een saaie bedoening? Niet altijd, in de poësis krijgt hij immers krijgt les van een begeesterend leraar met grote liefde voor Vlaanderen en de Vlaamse taal: Guido Gezelle. Verriest luistert geboeid ... Zijn Vlaamse ziel ontwaakt.

Als Hugo priester wordt, keert hij naar het Klein Seminarie terug. Als leraar nu én Vlaamsgezind. De leerling boven alles, weet hij nog van Gezelle. En in die geest kneedt hij z'n leerlingen tot echte persoonlijkheden. 'We vieren het naamfeest van de superior in het Vlaams, we willen onze eigen taal kunnen spreken', toeteren de felste leerlingen. Een van hen, Albrecht Rodenbach, schrijft zijn strijdlid *De Blauwvoet*. Tijdens het feest breekt een kleine revolutie los. En Verriest? Die lacht in zijn vuistje.

De kleine opstand van de Roeselaarse studenten tegen het verfransende onderwijssysteem staat bekend als De Grootte Stoorning. Ze kende grote weerklank in vele colleges over heel Vlaanderen.

Met enkele gelijkgezinden sticht Verriest *De Vlaamsche Vlagge*, een scholierentijdschrift, het blad van de *Blauwvoeterij*. Hierin publiceert hij gedichten en bijdragen over kunst, opvoeding en over de Vlaamse Beweging. En tussendoor houdt hij overal in het land talrijk bijgewoonde redevoeringen.

Via het geheime genootschap *de Swygende Eede* werkt hij verder aan zijn doel: zijn volk verheffen. Hij sticht het weekblad *De Nieuwe Tijd* en werkt mee aan de volksalmanak 't Manneke uit de Mane.

Fotobron: Illustratie Annie De Wilde

Als Verriest uit het onderwijs stapt, wordt hij parochiepriester in Wakken. 'Ne vree goe paster', vinden zijn parochianen. In 1895 keert hij terug naar z'n geboortestreek. Voorgoed. Als parochieherder van Ingooigem beleeft hij er zijn mooiste jaren.

Hij wordt lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde en de Leuvense universiteit verleent hem het eredoctoraat.

Z'n goede vriend en dorpsgenoot Stijn Streuvels organiseert zelfs een Verriesthulde: 25.000 man juichen hem toe. De pastoor van te lande schrijft en spreekt intussen met nog meer ijver en overtuigingskracht. Zijn volk moet ontwaken ...

In de zomer van 1921 schrijft hij zijn laatste gedicht, een ode aan het leven.